

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: R. E.

proti

žalované: Vězeňská služba České republiky, Věznice Valdice
sídlem nám. Míru 55, 507 11 Valdice

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

- I. Určuje se nezákonnost zásahu žalované prováděného od 17. 3. 2015 do 12. 2. 2016, který spočíval v zablokování finančních prostředků žalobce uložených na jeho účtu peněz v úschově u žalované zaúčtovaných na jeho osobním kontě „O“ a v neumožnění jejich čerpání žalobcem.
- II. Žalované se přikazuje vrátit žalobci částku 3 900 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 152 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

1. Dne 11. 6. 2015 byl Okresnímu soudu v Jičíně doručen „návrh na vydání soudního příkazu“, kterým by soud nařídil žalované, aby žalobci umožnila „*disponovat s finanční částkou protizákonně blokovanou na kontě „O“ – úschova*“ účtu vedeného k žalobcově

osobě ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce v návrhu uvedl, že dne 17. 3. 2015 potvrdil přijetí částky 10 000 Kč zaslané na jeho jméno do Věznice Valdice. Dne 18. 3. 2015 Věznice Valdice rozúčtovala tuto částku na žalobcovo konto tak, že 50 % částky rezervovala pro úhradu nákladů výkonu trestu a dalších pohledávek a 50 % uložila na konto „O“ – úschova. Žalovaná však žalobci neumožňuje disponovat ani s polovinou došlé částky umístěné na kontě „O“ – úschova, s odkazem na exekuční příkaz vydaný Exekutorským úřadem Praha 7 dne 21. 1. 2015, pod č. j. 101 EX 04846/14-041, na provedení exekuce příkázáním jiné pohledávky než pohledávky z účtu u peněžního ústavu, kterým je vymáhána pohledávka Všeobecné zdravotní pojišťovny pocházející z trestního řízení. Podle žalobce je postup žalované v rozporu s § 25 odst. 1 a 4 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“), neboť tato ustanovení garantují odsouzenému dispozici s 50 % došlých finančních prostředků k nákupům ve výkonu trestu odnětí svobody i v případě, že má neuhrazené pohledávky uvedené v § 25 odst. 4 citovaného zákona. Tuto garanci nemůže prolomit ani postup exekutora dle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (dále jen „exekuční řád“).

2. Okresní soud v Jičíně rozhodl usnesením ze dne 8. 10. 2015, č. j. 9C 50/2015 – 56, dle § 104b odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), že není věcně příslušný k projednání a rozhodnutí věci. Podle okresního soudu žalobce brojí proti postupu žalované jakožto orgánu veřejné moci, který zasahuje do jeho veřejných subjektivních práv. Jde tedy o věc správního soudnictví a k jejímu projednání je věcně příslušný Krajský soud v Hradci Králové. Tomu také okresní soud věc následně postoupil.
3. Krajský soud nejprve usnesením ze dne 26. 1. 2016 přiznal žalobci zcela osvobození od soudního poplatku a ustanovil mu k ochraně jeho práv v této věci zástupkyni JUDr. Alenu Jírovcovou, advokátku se sídlem Šafaříkova 161, Jičín. Poté žalobce prostřednictvím dané zástupkyně vyzval k doplnění žaloby tak, aby měla všechny náležitosti vyžadované zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a aby z ní bylo patrné, o jaký druh žaloby se jedná, tj. zda žalobce napadá rozhodnutí správního orgánu, nebo zda se domáhá ochrany proti nečinnosti správního orgánu, či ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu.
4. Podáním ze dne 26. 2. 2016 žalobce doplnil žalobu. Přípisem ze dne 24. 4. 2017 žalobce sdělil krajskému soudu, že byl trvale přemístěn k výkonu trestu z Věznice Valdice do Věznice Plzeň. Zároveň „doplnil“ označení žalovaného o Vězeňskou službu České republiky, Věznici Plzeň. Podáním ze dne 30. 6. 2017 žalobce „upřesnil“ žalobní petit takto: „1. Určuje se nezákonnost zásahu ze strany žalovaného prováděného od 17. 3. 2015 spočívajícího v zablokování finančních prostředků žalobce uložených na jeho účtu peněz v úschově u žalovaného zaúčtovaných na jeho osobním kontě „O“ a neumožnění žalobci jejich čerpání a následném vyplácní sociálního kapesného ve výši 100,-Kč měsíčně žalobci z tohoto jeho konta „O“. 2. Zakazuje se žalovanému, aby v porušování práva žalobce čerpat finanční prostředky zaúčtované na jeho osobním kontu „O“ účtu peněz v úschově u žalovaného pokračoval. 3. Prikazuje se žalovanému v dané věci obnovit předešlý stav finančních prostředků žalobce na jeho osobním kontu „O“ účtu peněz v úschově u žalovaného, jaký byl k termínu 16. 3. 2015, tj. vrátit žalobci částku do výše 5.000,-Kč zaúčtovaných na jeho účet

peněz v úschově u žalovaného na jeho osobním kontu „O“, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.“

5. Usnesením ze dne 10. 8. 2017 krajský soud vyloučil k samostatnému projednání žalobu na ochranu před nezákonným zásahem Vězeňské služby České republiky, Věznice Plzeň, neboť nepovažoval za vhodné vést společné řízení o žalobě proti tvrzeným nezákonným zásahům, jichž se měly v různé době dopouštět různé správní orgány (nejprve Věznice Valdice, následně Věznice Plzeň). Řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem Věznice Plzeň nadále vedl pod sp. zn. 31 A 34/2017 a usnesením ze dne 7. 1. 2019 rozhodl o zastavení řízení v této věci.
6. Rozsudkem ze dne 16. 8. 2017, č. j. 31 A 20/2015 – 144, krajský soud žalobě částečně vyhověl (výroky I. a II.), ve zbytku žalobu zamítl (výrokem III.), zároveň rozhodl o nákladech řízení (výrokem IV.).
7. Nejvyšší správní soud následně vyhověl kasační stížnosti žalobce a rozsudkem ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 317 /2017 – 38, zrušil výroky III. a IV. rozsudku krajského soudu č. j. 31 A 20/2015 – 144, a v tomto rozsahu vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.
8. Krajský soud po vrácení věci k dalšímu řízení zjistil, že zástupkyně, kterou původně ustanovil žalobci k ochraně jeho práv v této věci (JUDr. Alena Jírovcová), v mezidobí ukončila svou advokátní praxi, čímž zaniklo její postavení zástupkyně žalobce. Zároveň zjistil, že žalobce již ukončil výkon trestu odnětí svobody. Vzhledem k tomu, že došlo k uvedené změně poměrů, krajský soud přípisem vyzval žalobce, ať soudu zašle vyplněný formulář o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, tak aby krajský soud mohl opětovně posoudit, zda žalobce splňuje zákonné podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Zároveň žalobce poučil, že pokud nesplní uvedenou povinnost, přiznané osvobození od soudních poplatků mu bude odňato a žalobce z toho důvodu pozbyde i právo na to, aby mu byl ustanoven (nový) zástupce pro toto řízení. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval, a tak krajský usnesením ze dne 15. 11. 2018 rozhodl o odnětí osvobození od soudních poplatků přiznané žalobci usnesením tohoto soudu ze dne 26. 1. 2016.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalovaného

9. V doplnění žaloby ze dne 26. 2. 2016 žalobce uvedl, že svou žalobou se domáhá posouzení právní otázky, která má pro život většiny odsouzených ve věznicích ČR velký význam a která ovlivňuje podstatným způsobem jejich život. Dle žalobce je současný výklad obecně závazných právních předpisů ze strany Vězeňské služby ČR, zejména výklad § 23 a § 25 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, v rozporu se zásadami restorativního přístupu v systému zacházení s vězněnými osobami. Uvedená ustanovení poskytují ochranu povinným osobám z řad odsouzených, obdobně jako je poskytována ochrana povinným osobám v civilním životě, kdy těmto osobám mimo jiné v případě nařízení exekuce příkázáním pohledávky z účtu nelze odebrat částku odpovídající dvojnásobku životního minima, tzv. nezabavitelnou částku ve smyslu § 304b o. s. ř. Žalovaná v rozporu s citovanými ustanoveními zákona o výkonu trestu odnětí svobody odmítla uvolnit čerpání peněžních prostředků obdržených žalobcem od blízké osoby a provedla jejich celkovou blokaci, a to s odvoláním na exekuční příkaz vydaný Exekutorským úřadem Praha 7 dne 21. 1. 2015, pod č. j. 101 EX 04846/14-041, na

provedení exekuce příkazáním jiné pohledávky než pohledávky z účtu u peněžního ústavu.

10. Žalobce tedy neměl přístup ke svému osobnímu kontu. Žalovaná odmítla uvolnit jeho finanční prostředky, ze kterých mu poskytovala pouze 100 Kč měsíčně formou sociálního kapesného. Žalobce se tak dostal do pozice odsouzeného, který si v podstatě nemohl zakoupit základní hygienické potřeby, neměl na poštovné a další potřebné věci nutné pro korespondenci s blízkými osobami, právními zástupci, úřady, natož na léky, noviny, odborné časopisy, knihy a jiné pomůcky nutné k jeho resocializaci. Částka 100 Kč měsíčně mu nepostačovala ani na zubní pastu, mýdlo a holicí potřeby. Žalobce nebyl bez své viny ve Věznici Valdice pracovníčně zařazen a svou finanční situaci tak nemohl ovlivnit k lepšímu jinak, než finanční podporou ze strany své rodiny.
11. V důsledku napadeného postupu žalované žalobce navíc neměl přístup ke svým finančním prostředkům, respektive neměl žádný příjem, a měl tak nárok na sociální kapesné z prostředků věznice dle § 16 odst. 7 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Toto sociální kapesné mu však bylo sráženo z jeho zablokovaných prostředků na osobním kontě, tzv. kontě „O“, určených na úhradu exekuvovaných dluhů.
12. Dle přesvědčení žalobce žalovaná porušovala zákon o výkonu trestu odnětí svobody a řídila se nesprávným pokynem právníčky ekonomického odboru Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR Mgr. K. M. Na základě exekučního příkazu k provedení exekuce příkazáním jiné pohledávky totiž poukázala příslušnému exekučnímu úřadu nejen finanční obnos povinného z řad odsouzených záúčtovaný na jeho účtu peněz v úschově z tzv. konta „E“, ale poukázala, respektive zablokovala, zároveň i peníze odsouzeného záúčtované na jeho osobním kontě, tzv. kontě „O“.
13. Žalovaná ve vyjádření k žalobě vyslovila nesouhlas s tvrzením žalobce, podle něž je její postup v rozporu s § 25 odst. 1 a 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaná při příjmu peněz žalobce a nakládání s nimi postupovala podle uvedeného zákonného ustanovení a podle § 18 nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 43/2010, o postupu při rozúčtování odměn osob, které jsou ve výkonu trestu odnětí svobody a v ústavu zabezpečovací detence zaměstnány, o úhradě nákladů spojených s výkonem vazby a trestu odnětí svobody a o evidenci finančních prostředků obviněných a odsouzených. Peníze, které žalobce ve věznici dne 18. 3. 2015 obdržel, tak byly rozděleny na dvě poloviny. Z toho první polovina (částka 5000 Kč) byla převedena na konto „O-osobní“ a druhá polovina (rovněž částka 5000 Kč) na konto „R-rezerva“. Peníze žalobce na kontě „R“ byly ponechány do doby rozúčtování pracovní odměny, tj. do 14. 4. 2015. Protože žalobce nesplnil z pracovní odměny svou povinnost k úhradě nákladů výkonu trestu za měsíc březen 2015, byly tyto náklady v částce 1500 Kč uhrazeny z konta „R“. Protože žalobce má pohledávky naplňující kritéria uvedená v § 25 odst. 4 zákona o výkonu odnětí svobody, byl dne 14. 4. 2015 zároveň převeden zůstatek na kontě „R“ na konto „E-exekuce“.
14. Do Věznice Valdice byl dále dne 22. 1. 2015 doručen exekuční příkaz č. j. 101 EX 04846/14-041 na osobu žalobce pro aktuálně vymáhanou částku 177 963 Kč. Jednalo se o exekuční příkaz na provedení exekuce příkazáním jiné pohledávky než pohledávky z účtu u peněžního ústavu, který má povinný (žalobce) vůči dlužníkovi (žalovaná), a to peněžních prostředků na disponibilním účtu peněz v úschově vedeném dle § 25 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Při provádění exekučních příkazů žalovaná postupuje

podle pokynu právničky Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky Mgr. K. M. Pokud je tedy vydán exekuční příkaz k provedení exekuce příkázání jiné pohledávky, jsou na úhradu použity veškeré finanční prostředky došlé do věznice, tzn. konto „E“ i konto „O“.

III. Ústní jednání

15. Při jednání konaném dne 10. 8. 2017 žalobce uvedl, že v mezidobí (od podání žaloby) došlo k tomu, že peníze z jeho účtu byly nenávratně převedeny exekutorovi a částečně vyčerpány za sociální dávky. Dále odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/16, s tím že dle daného nálezu byl postup žalované nezákonný. Žalovaná při jednání potvrdila, že peníze blokové na kontě „O“ byly vyplaceny dne 12. 2. 2016 na účet stanovený exekučním příkazem. Své tvrzení doložila mzdovým listem žalobce za období 01/2016 - 06/2016. Žalovaná dodala, že pokud se žalobce domníval, že předmětná exekuce je vedena nepřipustným způsobem nebo že jeho finanční prostředky nemohou být postiženy exekucí, měl použít prostředků, které k tomu poskytuje zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů (dále jen „exekuční řád“), a občanský soudní řád v exekučním řízení u exekučního soudu, respektive exekučního soudu, u kterého je exekuce vedena.
16. Během jednání konaného dne 30. 1. 2019 krajský soud provedl důkaz rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 8. 4. 2008, č. j. 19 C 105/2005 – 208. Pověřený pracovník žalované odkázal na dřívější podání učiněná žalovanou v průběhu soudního řízení. Dále uvedl, že krajský soud tím, že si obstaral zmíněný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3, naplnil požadavky Nejvyššího správního soudu. Navrhl proto, aby krajský soud opětovně zamítl žalobu v rozsahu, v němž ji zamítl již svým předchozím rozsudkem č. j. 31 A 20/2015 – 144 (příkaz krajského soudu, aby žalobci vrátila částku 1 100 Kč na jeho osobní konto „O“, žalovaná splnila). Žalobce se k jednání nedostavil, ač k němu byl řádně předvolán.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Žalobce se domáhá soudní ochrany v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, tedy dle § 82 a násl. s. ř. s. Za nezákonný zásah označil jednak skutečnost, že mu žalovaná blokovala čerpání finančních prostředků, které dne 17. 3. 2015 obdržel a které byly uloženy na jeho účtu peněz v úschově u žalované zaúčtované na jeho osobním kontě „O“, jednak postup žalované spočívající ve vyplácení tzv. sociálního kapesného ve výši 100 Kč měsíčně právě z finančních prostředků blokových na jeho konto „O“.
18. Krajský soud připomíná, že rozsudkem č. j. 31 A 20/2015 – 144 vyhověl žalobě v části týkající se neoprávněného vyplácení sociálního kapesného z účtu žalobce (výrok I. a II.), ve vztahu k blokaci finančních prostředků na žalobcově osobním kontě „O“ krajský soud žalobu zamítl (výrok III.) a rozhodl o nákladech řízení (výrok IV.).
19. Krajský soud považoval za prokázané, že žalovaná skutečně blokovala finanční prostředky nacházející se na osobním kontě „O“ žalobce, a to v době od 17. 3. 2015 do 12. 2. 2016. Činila tak na základě exekučního příkazu vydaného Exekutorským úřadem Praha 7 dne 21. 1. 2015, pod č. j. 101 EX 04846/14-041. Dne 12. 2. 2016 byly peníze blokové na kontě „O“ vyplaceny na účet stanovený exekučním příkazem. Krajský soud však souhlasil s žalovanou, že žalobce se měl bránit primárně proti postupu

exekutora, který vydal exekuční příkaz č. j. 101 EX 04846/14-041, domníval-li se, že exekucí nelze postihnout finanční prostředky uložené na jeho kontě „O“. Zároveň konstatoval, že žalobcem citovaná ustanovení zákona o výkonu trestu odnětí svobody nebrání tomu, aby finanční prostředky uložené na kontu odsouzeného vedeného dle § 25 odst. 4 byly postihnuty exekucí, je-li na ně řádně vydán exekuční příkaz. Opačný závěr dle krajského soudu nebylo možné dovodit ani z nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16. Krajský soud nicméně souhlasil s žalobcem v tom, že za dané situace nebylo možné, aby mu žalovaná vyplácela tzv. sociální kapesné ve výši 100 Kč měsíčně dle § 16 odst. 8 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a zároveň danou částku v době od 17. 3. 2015 do 12. 2. 2016 strhávala z žalobcova osobního konta „O“. Žalované proto přikázal vrátit žalobci částku 1 100 Kč na jeho osobní konto „O“.

20. Nejvyšší správní soud následně rozsudkem ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 317 /2017 – 38, zrušil výroky III. a IV. rozsudku krajského soudu č. j. 31 A 20/2015 – 144. Nesouhlasil totiž s tím, že na posuzovanou věc nedopadají závěry Ústavního soudu vyslovené v nálezu sp. zn. IV. ÚS 1351/16. Žalovaná byla podle Nejvyššího správního soudu povinna vyhovět exekučnímu příkazu pouze v rozsahu, který bude respektovat zákonem stanovené podmínky a kterým nedojde k porušení zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Ochranu žalobce proti blokaci a výplatě finančních prostředků na osobním kontě „O“ v rozporu s tímto zákonem tedy nelze odepřít s odkazem na to, že se měl bránit proti postupu exekutora. Nejvyšší správní soud zároveň částečně korigoval právní názor prosazovaný žalobcem. Konstatoval, že zmiňovaný nálezu Ústavního soudu nelze vykládat tak, že polovinu finančních prostředků zaslaných na účet odsouzeného je možné použít pouze na úhradu zdravotních služeb nehrazených z veřejného zdravotního pojištění a na nákup potravin a věcí osobní potřeby dle § 23 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, a nelze je tudíž vůbec exekučně postihnout, přestože odsouzený má i jiné neuhrazené dluhy, které se neumožňují z poloviny finančních prostředků podle § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Pokud má odsouzený neuhrazené dluhy vyjmenované v § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, potom mu věznice polovinu zablokuje k úhradě těchto dluhů, které pak nelze uspokojovat nad rámec takto blokováné poloviny finančních prostředků. Jestliže však pohledávka vymáhaná na základě exekučního příkazu nespadá pod pohledávky jmenované v § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, lze zbylou polovinu finančních prostředků na účtu odsouzeného vyplatit v souladu s exekučním příkazem.
21. Nejvyšší správní soud proto uložil krajskému soudu, aby se zabýval charakterem vymáhané pohledávky. Konkrétně tak uložil krajskému soudu, aby provedl důkaz rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 8. 4. 2008, č. j. 19 C 105/2005 – 208, a následně posoudil, zda se jedná o exekuční titul, na jehož základě lze provést exekuci na polovinu finančních prostředků, které žalobci zbyly na jeho osobním kontě „O“ po zablokování prostředků na úhradu pohledávek podle § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody jejich převedením na konto „E“.
22. Krajský soud z uvedených důvodů během jednání, které se konalo dne 30. 1. 2019, provedl důkaz rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 č. j. 19 C 105/2005 – 208. Z tohoto rozsudku zjistil, že obvodní soud rozhodoval ve věci, v níž se Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky (coby žalobce) domáhala po žalovaných J. Š. a R. E. (tj. žalobci v nyní posuzované věci) zaplacení částky 121 895 Kč spolu s úrokem z prodlení. Žalovaní totiž fyzicky napadli M. K. a způsobili mu tím zranění, za což byli

oba pravomocně odsouzení rozhodnutím Městského soudu v Praze sp. zn. 1 T 10/2002 pro trestný čin vraždy ve stadiu pokusu, potvrzeným rozhodnutím Vrchního soudu v Praze sp. zn. 8 To 92/2003. Náklady žalobce na zdravotní péči poškozeného M. K. činily 121 895 Kč a tyto náklady požadoval jako náhradu škody po obou žalovaných. Obvodní soud rozhodl, že žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci společně a nerozdílně částku ve výši 121 077 Kč spolu s úroky z prodlení.

23. Zároveň krajský soud ze spisu žalované v nyní posuzované věci (Věznice Valdice) zjistil, že žalobce (R. E.) v rozhodné době (tj. v době, kdy mu žalovaná zablokovala finanční prostředky nacházející se na jeho kontě „O“) vykonával trest odnětí svobody uložený rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2003, sp. zn. 1 T 10/2002.
24. Podle § 25 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody „[p]okud byly odsouzenému do věznice zaslány peníze, převedou se na jeho účet zřízený a vedený věznicí a odsouzený se o tom vyrozumí. Odsouzený nesmí mít u sebe během výkonu trestu finanční hotovost (...)“. Podle § 25 odst. 4 téhož zákona „[n]euhradí-li odsouzený rozsudkem stanovenou škodu nebo nemajetkovou újmu způsobenou trestným činem, pro který se nachází ve výkonu trestu, pohledávky spojené s trestním řízením, pohledávky vzniklé v souvislosti s poskytnutím nebo zajištěním zdravotních služeb a úhrady regulačních poplatků a doplateků nad rámec veřejného zdravotního pojištění, soudní a správní poplatky a škodu nebo nemajetkovou újmu, kterou způsobil Vězeňské službě během výkonu trestu, může k úhradě za poskytnuté zdravotní služby nehrazené z veřejného zdravotního pojištění a nákupu podle § 23 použít pouze polovinu peněžních prostředků podle odstavce 1 věty první a zbývající část peněžních prostředků může použít jen na úhradu těchto pohledávek; to neplatí pro peníze výslovně zasláné na úhradu nákladů uvedených v odstavci 1 věty třetí.“
25. Pohledávka vymáhaná po žalobci pomocí exekučního příkazu vydaného Exekutorským úřadem Praha 7 pod č. j. 101 EX 04846/14-041 tedy byla pohledávkou ve smyslu § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody (jednalo se o náhradu škody způsobené trestným činem, pro který se nacházel ve výkonu trestu). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 317 /2017 – 38 pak plyne, že na úhradu takové pohledávky bylo možné použít pouze polovinu finančních prostředků, které žalobce obdržel ve věznici. Za tímto účelem byla polovina finančních prostředků zasláných žalobci (5 000 Kč) převedena na konto „E“. Zbýlých 5 000 Kč, nacházejících se na žalobcově kontě „O“, nebylo možné tímto způsobem použít. Žalovaná tak přesto učinila, neboť prostředky nacházející se na žalobcově kontě „O“ na základě uvedeného exekučního příkazu zablokovala a následně je vyplatila na účet stanovený exekučním příkazem. Tím se dopustila nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.

V. Závěr a náklady řízení

26. Krajský soud z uvedených důvodů (**výrokem I.** tohoto rozsudku) určil nezákonnost zásahu žalované prováděného od 17. 3. 2015 do 12. 2. 2016, který spočíval v zablokování finančních prostředků žalobce uložených na jeho účtu peněz v úschově u žalované zaúčtovaných na jeho osobním kontě „O“ a v neumožnění jejich čerpání žalobcem (§ 87 odst. 2 s. ř. s.).
27. Žalobce se dále domáhal toho, aby soud zakázal žalované pokračovat v porušování jeho práva a aby žalované přikázal obnovit stav před zásahem (viz výše bod 4 rozsudku). Vzhledem k tomu, že deklarovaný nezákonný zásah již netrvá, bylo by bezpředmětné

zakazovat žalované pokračovat v porušování žalobcova práva. Důsledky zásahu však dle názoru krajského soudu nadále trvají, neboť (nezákonným) postupem žalované žalobce přišel o finanční prostředky, které se nacházely na jeho kontě „O“. Žalobcem zformulovaný žalobní petit č. 3 nicméně bylo nutné částečně upravit, neboť žalobce se již nenachází ve výkonu trestu odnětí svobody a zároveň mu již byla část z oněch 5 000 Kč, o něž v důsledku postupu žalované přišel, přiznána předchozím rozsudkem krajského soudu v této věci. Krajský soud proto (**výrokem II.**) přikázal žalované vrátit žalobci částku 3 900 Kč.

28. Výrok o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, krajský soud mu tedy přiznal právo na náhradu nákladů. Žalobce požadoval přiznání nákladů řízení ve výši 2366 Kč, z toho 2100 Kč za úkony učiněné ve fázi řízení, v níž nebyl zastoupen (7 x paušální náhrada nákladů po 300 Kč), a 266 Kč za hotové výdaje vynaložené po ustanovení zástupkyně (tvořené poštovním za korespondenci se soudem a tehdejší zástupkyní žalobce). Jak již krajský soud uvedl v rozsudku č. j. 31 A 20/2015 – 144, na částku 2100 Kč žalobce nemá nárok, neboť paušální náhradu nákladů nezastoupeného účastníka nelze ve správním soudnictví uplatňovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 – 79). Pokud jde o hotové výdaje žalobce vyčíslené částkou 266 Kč (7 x 38 Kč za doporučené dopisy), dle sdělení Vězeňské služby ze dne 28. 8. 2017 jsou v informačním systému VIS evidovány za období od 15. 2. do 27. 2. 2017 pouze tři doporučené dopisy zaslané žalobcem jeho tehdejší zástupkyní. Krajský soud tak má za doložené pouze výdaje vynaložené na poštovné za tyto tři dopisy a dále za dopis zaslaný krajskému soudu - celkem tedy výdaje ve výši 152 Kč. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 152 Kč (**výrok III.**).

29. Krajský soud podotýká, že žalované stanovil ke splnění uložených povinností delší lhůtu, než je obvyklé (60 dnů). Postupoval tak s ohledem na skutečnost, že žalovaná bude ke splnění těchto povinností potřebovat součinnost žalobce, přičemž krajskému soudu je z jeho činnosti známo, že žalobce si na adresu, na níž má nyní hlášen trvalý pobyt, nepřebírá poštovní zásilky (žalobce si nicméně v průběhu soudního řízení přebíral zásilky na adresu).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. ledna 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu